בס"ד

יום ג', כ"ג בשבט תשנ"ט (9 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי
אבא קובנר, 1978

ביום בואנו אתמול 33 דקות לפני יום שבו נאספו שבט ישראל
למלחמה בבני שבט בנימין אל מול הפילגש בגבעה:

"ויאמרו בני ישראל דברו איכה נהיתה הרעה הזאת? ... ויאספו
כל איש ישראל אל העיר כאיש אחד חברים ... ויעלו בני ישראל
ויבבו לפני ה' עד הערב וישאלו בה' לאמור, האוסיף לגשת
למלחמה עם בני בנימין אחי ...?"

"ואיש ישראל נשבע במצפה לאמור, איש ממנו לא ילין בביתו לבנימין
לאשה ... ויינחמו בני ישראל אל בנימין אחיו ויאמרו, נגזע היום
שבט אחד מישראל ... והעם נחם לבנימין כי עשה ה' פרץ בשבטי
ישראל"

ראוי לציין שאפילו בשעה שעם ישראל נחם מלחמה בעוד הבג"
עם שהשעה ח"בה בוקר, כל אופן עשו כאות עם בכי' ומאוד רגשי
משפחה... גלגל פרט פרשה כאובה כו נמצאים בסוף ספר "שופטים".

**שנים רבות לאחר מכן, בשנת פסקא (944) זועזעה תבבה ביום ח"כ
ותגעש בקצת כנרות, ונקבצו כום עם את הרוח' אסון זה.**

[לוח דבר בעתו]

ובהמשך הסיון ב"פרשת שקלים" שקראו בשבת הקרובה:

כאומר מצוות-עשה זו כל אדם מישראל ליתן מחצית השקל בכל
שנה ושנה, להקריב מהם כל הקרבנות הציבור בבית המקדש. כולם נכללים
במצוה זו, אפילו עני המתפרנס מן הצדקה חייב. אפ אין לו, הוא לווה
מאחרים או שואל מהם משכון ומשכנו או מוכר כסות שעל כתפו ונותן
מחצית השקל כסף, שנאמר: "העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט ממחצית
השקל". אינו נותן בפעמים רבות - היום מעט ולמחר מעט, אלא נותנו
כולו כאחת, בפעם אחת.

כל שקלי התרומה שמכל ישראל היו נכנסים לבתי המקדש עד
שראש חודש ניסן שבכל שנה. כדי שכל ישראל יהיו תלוי באותם
הקרבנות שבאים ראשי על כל ישראל. לפיכך, התחילו כבר בראש
חודש אדר להכריז את השקלים כדי שכל אחד יכין את מחצית
השקל שלו. ותקנו חכמים שבשבת המפורסת לאחר, יהיו הקוראים
בתורה בפרשת שקלים, כיון שבשבת כל העם נפנים לבתי כנסיות...

יום נעים! [ספר הגלגלה]